

Не скоро съмъ се пробудилъ. Отварямъ очи. Що да видя? Лежа на меко легло. Край мене *лѣкаръ* и *милосердни сестри*. Познахъ, че съмъ въ градската болница. Слушамъ. Баща ми говори: „Дадохме дѣтето пастирче, ужъ да си искара хлѣба... А, ето какво зло ни сполетя!...“

— Зло, да. Дѣте е. Не е за него тази работа. Сега за него е тъкмо врѣмето *да расте, да се учи* въ селското ви училище. Стане ли голѣмъ, тогава само ще ви бжде добъръ помощникъ... каза лѣкарътъ.

— Е, то се знае! Нѣма да го пусна азъ вече. Ще работя двойно по-вече, само той да е здравъ... Има ли опасностъ, господинъ докторе? Ще оздравѣ ли скоро дѣтето ми?...

— Скоро, скоро! Крѣвта е млада. Ще залѣе бързо. Какъвъ юнакъ ще стане! каза засмѣно лѣкарътъ.

Азъ слушахъ и мълкомъ се радвахъ.

Но не тъй лесно оздравѣхъ. Дойде пролѣтъ. Цѣлъ мѣсецъ пролежахъ въ болницата. *Разноски* за цѣренето заплати чифликчията. Той пожела пакъ да се върна при конетѣ. Баща ми ме не дади.

— Слабо е. Ще го пратя на училище, каза баща ми.

Вънъ вече бѣ поникнала зелена трѣвица. Кукувичка кукаше на зеленитѣ върби. Всичко бѣ весело...

Но най-веселъ бѣхъ азъ, защото здравъ се връщахъ у дома при мама, при братчето и сестричетата си... и при обичнитѣ си селски другари...

Г. Стояновъ.

